

Toms monologer

Det finns ingen äkta kärlek. Man kan inte svära någon evig trohet. Varje dag kan jag möta den som är mer rätt för mig.

En relation blir aldrig bättre än då bådats ögon för första gången möts och båda ser varandra. Potentialen är som störst då, och jag kan bära mötet med mig i resten av livet, fly in i det om jag behöver drömma mig bort.

Jag drömmer om Mia, men vem drömmer Julia om? Enligt vilken måttstock dömer hon mig?

Vad är ett förhållande? Är det vackert eller patetiskt att två människor lutar sig mot varandra i väntan på något bättre?

Vad händer om hon frågar mig om vi skall gifta oss? Hur kan man inte svara ja utan att förhållandet spricker? Ett frieri är ett ultimatum.

Julias monologer

Hur blev det så här, att vi lever tillsammans, men ändå inte är ensamma? Att man alltid kan ana en tredje person, som tycks sitta mitt emellan oss. Hindrar oss att komma till varandra.

Hur fungerar kärlek? Hur kan jag tänka på Lars men leva med Tom? Vad är det jag vill, och hur tar man reda på det? Jag kan inte känna i kroppen att något är rätt eller fel. När borde man göra slut? Är det inte otro även om det bara sker i tanken?

Kan det vara så att nästan alla människor fungerar tillsammans? Att det svåra är att kämpa sig över tröskeln till då kärleken uppstår? Ett förhållande är en romantisk överenskommelse. Att gifta sig är ett desperat sätt att försöka äga en annan människa. En falsk trygghet.

Vad är vårt förhållande? Är det en plattform för oss båda att göra individuella utfall från, eller har vår tvåsamhet ett egenvärde? Vad såg vi hos varandra från början? Finns det kvar?

Att älska någon är kostsamt. Man måste bestämma sig för att fortsätta att göra det, även när känslan i bröstet avtar. Och sedan glömma att det är så det är.